

The Washington Post

13 mei 2021

Opinie

Gershon Gorenberg

Israëli's en Palestijnen: zo kan het niet verder. Huil om ons

JERUZALEM - We zouden zo eeuwig kunnen doorgaan. Dat is wat de Israëlische premier Benjamin Netanyahu en zijn applaudisserende aanhang ons willen laten denken. De intifada was allang achter de rug. We waren veilig.

We werden verondersteld te geloven dat Gaza in alle stilte zou kunnen lijden onder de blokkade. Als het conflict al niet voorbij was, dan was het alleszins onder controle. We

zouden vrede sluiten met verre oliekoninkrijken, zonder iets te hoeven opgeven of nota te moeten nemen van de mensen die naast ons wonen.

De politie kon de protesten in woede neerslaan, alsof dat protest een grove belediging van de politie zelf was. Ze konden het dagelijkse wanhopige geweld in Arabische steden in Israël negeren en toch gewelddadig worden bij protesten tegen hun verzuim. Hun woede kwam opnieuw aan de oppervlakte bij de wekelijkse protesten bij de woning van Netanyahu en bij de recente protesten in Sheikh Jarrah in Oost-Jeruzalem tegen het uitdrijven van Palestijnse families.

We zouden zo eeuwig kunnen doorgaan, alsof je over een brug rijdt waarin scheuren te zien zijn, of alsof je een veiligheidskabel ziet uitrafelen.

Europa zou blijven helpen de rekeningen te betalen voor de Palestijnse Autoriteit op de Westelijke Jordaanoever, en Qatar zou contant geld naar Gaza blijven sturen. De bezetting was een akkoordje, de mensen daar woonden 10 mijl bij ons vandaan en toch, achter bergen van duisternis. Nederzettingen konden uitbreiden. We konden onszelf ontslaan van het lezen van al die verhalen. Het was allemaal ergens anders. Het was al zo lang zo dat het best nog langer kon duren.

De voormalige president van de Verenigde Staten had het probleem Jeruzalem van tafel geveegd, en dus was Jeruzalem niet langer een probleem. Vredesplannen verwelkten sneller dan snijbloemen. De Verenigde Staten zetten niet meer in op diplomatie. Er was zoveel elders dat hun aandacht opeiste. Er stond hier niets op springen, dus zou er nooit iets uitbarsten.

In Ramallah was Mahmoud Abbas voor eeuwig president. In Gaza regeerde Hamas en bouwde raketten. Nieuwsberichten over Palestijnse verzoening floreerden kortstondig en verbleekten weer. Elke kant zou vasthouden wat het bezat en bij zijn standpunt blijven. Er waren twee verschillende Palestijnse regeringen, wat handig was voor Netanyahu omdat het betekende dat er niemand was om mee te praten, en de dingen konden gewoon doorgaan.

In Israël hielden we verkiezingen. Niemand won. De regering dreef het aantal ministers op en regeerde minder. Netanyahu hielp de partij van racistisch rechts in het parlement komen, zodat die hem kon steunen om aan de macht te blijven. Slechts een klein, verpieterd overblijfsel van links sprak over bezetting, en bewees daarmee dat het uitgerangeerd was.

De dreiging van uitzetting van gezinnen in Sheikh Jarrah viel samen met de ramadan en met de jaarlijkse mars van rechtse joodse jongeren naar de Oude Stad in Jeruzalem. De politie gebruikte de vertrouwde agressieve tactieken tegen protesten bij de al-Aqsa-moskee en bleef blind voor het effect van botsingen op heilige grond. Omdat er niets was uitgebarsten, handelde de regering alsof er niets zou uitbarsten.

De brug met de barsten stortte in. Het uitgerafelde touw brak.

's Nachts nemen de razenden, joodse en Arabische, de straten van Israëlische steden in en vallen ze mensen aan. Hamas, dat de kans schoon zag om zich te doen opvallen, vuurde raketten af, zonder zich zorgen te maken over wie ze troffen. Het Israëlische leger schiet met precisie op Gaza. In beide gevallen worden mensen aan flarden geschoten.

Ik herinner me de eerste keer dat ik een plas bloed zag na een terroristische bomaanslag in mijn buurt, en de eerste keer dat ik losse flarden zag van wat een mens was geweest op een winkelpui in het centrum. Bommen bevrijden niemand. Als je dat soort dingen hebt gezien, en je hoort nu van de raketten die Israël raken en gebouwen die in Gaza zijn

gebombardeerd, dan kun je het niet hebben dat mensen die er heel ver van af staan met grote stelligheid verklaren welke raketten slecht zijn en welke nodig.

Huil, verdomme, huil om ons. Huil om deze plek die zo mooi zou moeten zijn in dit seizoen van wilde bloemen. Huil om de doden en de levenden. Huil om God die ons niet kan doen stoppen. Huil om de menselijkheid.

Ergens zal dit ophouden. Dat het dan nu mag gebeuren, terwijl u dit leest. We zullen elkaars gelaat zien, elkaars pijn. We zullen beseffen dat dit niet kan blijven doorgaan. We zullen elkaar vinden. Dat is wat er kan komen na woede en leed. Dat is wat moet komen. Ik kan niet anders dan dat geloven.

Deze woorden zijn alles wat me rest na alle verklaringen en alle geveinsde zekerheden. Ik heb tranen om twee volken die met elkaar verstrengeld zijn, en ik hoop dat we eindelijk zullen zien dat dit niet door kan gaan. We kunnen dat niet laten gebeuren.

Gershom Gorenberg is een in Amerika geboren Israëliische journalist en blogger, gespecialiseerd in Midden-Oosterse politiek en de interactie tussen religie en politiek. Momenteel is hij senior correspondent voor *The American Prospect*, een maandelijks Amerikaans politiek tijdschrift. Gorenberg noemt zichzelf een "linkse, sceptische orthodoxe zionistische jood".